

DZIENNIK ZARZĄDZEŃ I ROZKAZÓW

KOMENDY GŁÓWNEJ STRAŻY POŻARNYCH

Warszawa, dnia 10 grudnia 1952 r.

Nr 6

TREŚĆ:

PUBLIKACJE ROZPORZĄDZEŃ I ZARZĄDZEŃ WŁADZ

ROZPORZĄDZENIA

ZARZĄDZENIA I ROZKAZY KOMENDY GŁÓWNEJ STRAŻY POŻARNYCH

29

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI KOMUNALNEJ

z dnia 12 listopada 1952 r.

w sprawie przeprowadzania kontroli bezpieczeństwa przeciwpożarowego w instytucjach posiadających własną służbę ochrony przeciwpożarowej.

Na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1950 r. o ochronie przeciwpożarowej i jej organizacji (Dz. U. z 1951 r. Nr 58, poz. 404) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy niniejszego rozporządzenia normują kontrolę bezpieczeństwa przeciwpożarowego w instytucjach państwowych i jednostkach gospodarki uspołecznionej, w których zorganizowana jest własna służba ochrony przeciwpożarowej.

§ 2. 1. Kontrolę bezpieczeństwa przeciwpożarowego określoną w § 1 sprawują inspektorzy ochrony przeciwpożarowej, a w zakładach podległych bezpośrednio naczelnym organom administracji — komendanci ochrony przeciwpożarowej.

2. Kontrolę bezpieczeństwa przeciwpożarowego mogą przeprowadzać na zlecenie właściwych inspektorów ochrony przeciwpożarowej — kierownicy ochrony przeciwpożarowej, którzy obowiązani są sporządzone przez siebie protokóły z wnioskami co do zarządzeń pokontrolnych przesyłać właściwym inspektorom ochrony przeciwpożarowej.

§ 3. 1. Kontrola bezpieczeństwa przeciwpożarowego polega na lustracji obiektów w celu ustalenia, czy są one dostosowane do przepisów w zakresie bezpieczeństwa przeciwpożarowego.

2. Kontrola bezpieczeństwa przeciwpożarowego poszczególnych budynków, obiektów i ich urządzeń powinna być przeprowadzana co najmniej raz na rok przy współudziale kierownika zakładu lub osoby przez niego delegowanej.

§ 4. Wojewódzkie inspektoraty ochrony, przeprowadzając kontrolę stanu bezpieczeństwa ochrony przeciwpożarowej zakładów i służby zakładowych straży pożarnych, badają, czy zakłady te są kontrolowane pod względem bezpieczeństwa przeciwpożarowego przez określone w § 2 organy służby ochrony przeciwpożarowej oraz czy wydane zarządzenia pokontrolne są przez kierownictwo zakładu wykonywane. O stwierdzonych brakach wojewódzkie inspektoraty ochrony zawiada-

miają niezwłocznie właściwych inspektorów ochrony przeciwpożarowej lub komendantów ochrony przeciwpożarowej.

§ 5. 1. Wyniki kontroli bezpieczeństwa przeciwpożarowego należy ustalić w protokóle w którym wykazuje się wszystkie stwierdzone w czasie lustracji odstępstwa od przepisów w zakresie bezpieczeństwa przeciwpożarowego.

2. Protokół kontroli bezpieczeństwa przeciwpożarowego podpisuje przeprowadzający kontrolę oraz kierownik kontrolowanego zakładu lub osoba przez niego delegowana.

§ 6. 1. Na podstawie sporządzonych protokołów oraz zawiadomień otrzymywanych z wojewódzkich inspektoratów ochrony inspektorzy ochrony przeciwpożarowej, a w zakładach podległych bezpośrednio naczelnym organom administracji — komendanci ochrony przeciwpożarowej — opracowują projekty zarządzeń pokontrolnych, zawierających stwierdzone w czasie kontroli braki oraz nakaz ich usunięcia w wyznaczonym terminie.

2. Zarządzenia pokontrolne wydają kierownicy tych jednostek, którym inspektorzy ochrony przeciwpożarowej lub komendanci ochrony przeciwpożarowej bezpośrednio podlegają służbowo.

3. Jeżeli kierownik jednostki, w której utworzone jest stanowisko inspektora lub komendanta ochrony przeciwpożarowej, nie zgadza się z przedstawionymi mu przez inspektora lub komendanta ochrony przeciwpożarowej projektami zarządzeń pokontrolnych — powinien niezwłocznie przedłożyć sprawę do decyzji właściwego naczelnego organu administracji, który orzeka ostatecznie.

§ 7. Po upływie terminu wyznaczonego w zarządzeniu pokontrolnym na usunięcie braków, stwierdzonych w czasie kontroli, organy przewidziane do przeprowadzania kontroli (§ 2) powinny sprawdzić wykonanie wydanych zarządzeń. W przypadku stwierdzenia zaniedbań względnie niewykonania wydanych zarządzeń inspektorzy i komendanci ochrony przeciwpożarowej obowiązani są niezwłocznie zawiadomić właściwego głównego inspektora ochrony przeciwpożarowej.

§ 8. Główni inspektorzy ochrony przeciwpożarowej obowiązani są do informowania Komendy Głównej Straży Pożarnych o wynikach kontroli przeciwpożarowej, przeprowadzonej na terenie zakładów, objętych ich zakresem działania.

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Gospodarki Komunalnej: *K. Mijal*

30

ZARZĄDZENIE KOMENDANTA GŁÓWNEGO STRAŻY POŻARNYCH

z dnia 25 listopada 1952 r.

w sprawie ujednolicenia warunków technicznych odbiorów produkcji gaśnic pianowych.

W celu podniesienia jakości, ułatwienia odbiorów technicznych, konserwacji i kontroli gaśnic pianowych oraz w dążeniu do normalizacji, zarządzam:

§ 1.

Ustala się znormalizowane warunki techniczne stanowiące załącznik do niniejszego Zarządzenia, którym powinny odpowiadać gaśnice pianowe.

§ 2.

Jako wzorcowe rozwiązanie konstrukcyjne gaśnicy pianowej odpowiadające warunkom technicznym, przyjęta została gaśnica pianowa „Silesia".

§ 3.

Do dnia 1 lutego 1953 r. zakłady produkujące gaśnice pianowe powinny dostosować je do wymagań § 1 i § 2. Po tym terminie gaśnice nie spełniające załączonych warunków technicznych odbierane nie będą.

§ 4.

Skład chemiczny znormalizowanego ładunku gaśniczego powinien umożliwiać zastosowanie go do każdej gaśnicy pianowej.

§ 5.

Z dniem 15 lutego 1953 r. unieważnia się wszystkie protokoły odbiorów technicznych prototypów gaśnic pianowych, sporządzone do dnia 1 listopada 1952 r., z wyjątkiem protokołu odbioru technicznego gaśnicy pianowej „Silesia".

§ 6.

Zarządzenie niniejsze nie dotyczy produkcji ładunków pianowych i płynowych do gaśnic nietypowych rozprowadzonych między użytkowników do dnia 15 lutego 1953 r.

§ 7.

W celu dalszego podnoszenia jakości gaśnic pianowych dopuszcza się wprowadzenie zmian i poprawek do znormalizowanego typu, opracowywanych w ramach wynalazczości pracowniczej lub też w wyniku doświadczeń technicznych, po każdorazowym zatwierdzeniu przez Komendę Główną Straży Pożarnych.

§ 8.

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Jednocześnie uchyla się moc obowiązującą wszystkich dotychczasowych instrukcji i wytycznych dotyczących warunków technicznych, jakim odpowiadać mają gaśnice pianowe.

Komendant Główny: *J. Kwiatkowski*

Z-ca Komendanta Głównego do spraw pol.-wych.
A. Michalak

Załącznik do Zarządzenia
Komendanta Głównego Straży
Pożarnych

GAŚNICA PIANOWA

Warunki techniczne

Gaśnica pianowa jest to ręczny aparat przenośny przeznaczony do gaszenia pożaru w zarodku, pianą wytwarzającą się z chwilą uruchomienia gaśnicy.

Gaśnica pianowa składa się z:

I. korpusu
II. wieszaka
III. ładunku.

Pod nazwą „korpus“ należy rozumieć zbiornik gaśnicy z pokrywą oraz naczynie wraz z urządzeniem podwieszającym, służące do pomieszczenia części kwaśnej ładunku pianowego.

I. KORPUS

Wymagania techniczne ogólne.

1. Cechowanie. U podstawy zbiornika powinna znajdować się tabliczka metalowa, umocowana nitami, zawierająca poniższe dane:

a) cechę „PN-GPn 10“
b) nazwę lub znak oraz adres wytwórcy
c) miesiąc i rok produkcji
d) numer kolejny gaśnicy.

2. Ciężar. Największy dopuszczalny ciężar korpusu nie może przekraczać 6,5 kg.

3. Wymiary gabarytowe. Największa wysokość korpusu w stanie gotowym do działania nie może przekraczać 755 mm, średnica zewnętrzna zbiornika nie może przekraczać 190 mm.

4. Sposób uruchomienia. Uruchomienie gaśnicy odbywa się przez odwrócenie i wbicie zbijaka.

Wymagania techniczne szczegółowe.

1. Kształt. Zbiornik ma być cylindryczny z dnami wypukłymi.

2. Objętość zbiornika powinna wynosić najmniej 11 litrów.

3. Wewnętrzna powierzchnia zbiornika powinna być gładka i nie zawierać poza pyszczkiem i bezpiecznikiem części wystających, przymocowanych na stałe. Zewnętrzna boczna powierzchnia zbiornika nie może posiadać uchwytów, ani innych części wystających ponad 10 mm.

4. Otwór wlewowy w denku górnym zbiornika powinien posiadać średnicę 100 mm.

5. Grubość ścianki zbiornika wykonanego z blachy stalowej powinna wynosić co najmniej 1,5 mm.

6. Ciśnienie próbne zbiornika. Zbiornik z przykręconą pokrywą powinien wytrzymywać ciśnienie o 50% wyższe od ciśnienia, które może powstać w gaśnicy przy zamkniętych wylotach w czasie jej działania, lecz nie mniej niż 25 atm. Zbiornik nie powinien przy tym wykazywać nieszczelności, ani trwałych odkształceń.

7. Zbiornik powinien posiadać bezpiecznik płytkowy. Płytka bezpiecznika powinna rozrywać się w granicach ciśnienia 10—17 atm. Kierunek wytrysku po rozerwaniu się płytki powinien być zgodny z kierunkiem wytrysku piany przez pyszczek.

8. Pyszczek należy wykonywać z tworzywa odpornego na korozję, np. z mosiądzu, stali nierdzewnej.

9. Pyszczek powinien być zamykany z zewnątrz. Zamknięcie to z chwilą użycia gaśnicy powinno się samoczynnie otwierać i nie zniekształcać wypływającego strumienia piany.

Urządzenie powinno być szczelne do 0,5 atm.

10. Średnica wylotu pyszczka powinna wynosić 4 mm.

11. Naczynie na część kwaśną ładunku powinno posiadać zamknięcie hermetyczne.

12. Trzpień zbijaka powinien mieć średnicę 8 mm.

13. Uchwyty korpusu powinny umożliwiać chwyt całą dłonią.

14. Gwinty powinny być metryczne.

15. Korpus powinien posiadać uchwyty umożliwiające umocowanie go na wieszaku, wykonanym zgodnie z wymaganiami zawartymi w rozdz. II.

16. Części metalowe korpusu powinny być zabezpieczone przed korozją w taki sposób, aby gaśnica po użyciu, niepłukana, pozostawiona przez 4 godz. w temp. ok. 25°C, nie wykazała korozji powierzchniowej.

17. Zewnętrzną powierzchnię zbiornika należy pomalować na trwały kolor czerwony (sygnałowy).

18. Na zewnętrznej bocznej powierzchni zbiornika należy umieścić wyraźne, nieulegające wpływom atmosferycznym napisy:

a) „Gaśnica Pianowa"

b) napis podający sposób użycia gaśnicy

c) „Gaśnica działa do temp. —8°C." (ewentualnie —25°C)

d) „Nie wolno gasić urządzeń elektrycznych".

Opakowanie, transport, przechowywanie.

Przy wysyłce, korpusy powinny być zapakowane po 4 lub 10 sztuk w drewniane klatki lub w inny sposób zabezpieczający przed uszkodzeniem wyrobu w czasie przewozu. Korpusy należy przechowywać w stanie suchym wewnątrz nasmarowane.

II. WIESZAK

1. Materiał. Bednarka grub. 2,5—3 mm, szer. 40—50 mm.

2. Wymiary wieszaka mają być dostosowane do korpusu odpowiadającego odnośnym wymaganiom.

3. Wykonanie. Wieszak powinien posiadać dwa zaczepy, jeden u dołu, chwytający za podstawę korpusu, drugi w takiej wysokości, aby przypadał mniej więcej w połowie wysokości korpusu.

Wytrzymałość zaczepów powinna być taka, aby każdy z nich obciążony w ciągu 3 minut siłą 30 kg przyłożoną do wierzchołka zaczepu i działającą prostopadle do powierzchni zaczepu, nie wykazywał widocznych odkształceń. Ponadto wieszak powinien posiadać w górnej części rozwidlenie ograniczające pionowy ruch zbijaka.

Ramiona rozwidlenia powinny posiadać otworki do założenia cięgna plomby. Cięgno plomby powinno zrywać się pod obciążeniem siłą 4 kg.

W celu przymocowania wieszaka do ściany posiada on 4 wywiercone otwory na wkręty. Średnica otworów ma wynosić 7 mm.

4. Wykończenie. Powierzchnia wieszaka powinna być gładka i uodporniona na działanie korozyjne czynników atmosferycznych, np. czarnym lakierem asfaltowym.

III. ŁADUNEK

Wymagania techniczne ogólne.

1. Ładunek stanowi część składową gaśnicy. Składa się on z części kwaśnej i alkalicznej, które po uruchomieniu gaśnicy łączą się, tworząc pianę wyrzucaną na zewnątrz gaśnicy przy pomocy energii dwutlenku węgla wytworzonego podczas reakcji chemicznej.

2. Ładunek ma być dostosowany do korpusu gaśnicy, wykonanego zgodnie z wymaganiami § 1 i § 2 Zarządzenia i wymaganiami technicznymi dla korpusu.

3. Ustala się 2 rodzaje ładunków pianowych:

a) Ładunek pianowy I (piana gęsta) — temperatura krzepnięcia roztworu kwaśnego i alkalicznego nie wyższa niż —8°C.

b) Ładunek pianowy II (piana rzadka) — temperatura krzepnięcia roztworu kwaśnego i alkalicznego nie wyższa niż —25°C.

Wymagania techniczne szczegółowe.

a) Ładunek pianowy I (piana gęsta).

1. Objętość całkowitą roztworów (kwaśnego i alkalicznego) środków chemicznych, stanowiących napełnienie gaśnicy, ustala się na 10 l (± 0,25 l).

2. Przy rozpuszczaniu suchych składników ładunku wg instrukcji ładowania część nierozpuszczalna przy temp. 0°C nie może stanowić więcej, niż 6% ogólnego ciężaru suchych składników.

3. Temperatura krzepnięcia kwaśnego i alkalicznego roztworu nie może być wyższa niż — 8°C.

4. Długość rzutu piany w dal nie może być krótsza niż 6 mtr. W czasie wyładowania pyszczek powinien znajdować się na wysokości ok. 1 m od ziemi. Oś pyszczka powinna być ustawiona poziomo.

Długość rzutu należy mierzyć od wylotu pyszczka do punktu stanowiącego mniej więcej środek płaszczyzny pokrytej pianą.

5. Ilość piany. Objętość piany wyrzuconej z gaśnicy przy temperaturze roztworów od + 15° do + 25°C powinna wynosić co najmniej 60 litrów.

Objętość ta nie może obniżyć się w ciągu 15 minut od wyładowania gaśnicy więcej niż o 6%. Pomiaru dokonuje się w naczyniu o wymiarach 50×50×60 cm, do którego doprowadza się pianę przy pomocy rury wylewowej.

6. Piana nie może posiadać własności żrących.

7. Ciężar właściwy piany powinien wynosić w granicach 0,10 — 0,20 kg/litr.

8. Przyczepność. Warstwa piany grubości co najmniej 1 cm, utworzona przez wytrysk z gaśnicy na ścianie murowanej, otynkowanej, pionowej, powinna utrzymywać się w ciągu co najmniej 30 sekund.

9. Ciśnienie robocze, wytworzone przez ładunek podczas wyładowania gaśnicy, nie może przekroczyć wartości 8 atm. Pomiar należy wykonać przy pomocy manometru z podziałką co 0,5 atm. wkręconego zamiast bezpiecznika.

10. Ciśnienie najwyższe w gaśnicy, wytworzone przez ładunek po jej uruchomieniu, nie może przekroczyć 20 atm. Pomiar należy wykonać przy pomocy manometru z podziałką co 0,5 atm. wkręconego zamiast bezpiecznika.

Podczas pomiaru zamiast pyszczka powinien być umieszczony zawór, w celu wypuszczenia zawartości gaśnicy po ukończeniu pomiaru. Zakończenie pomiaru wskazuje brak wzrostu ciśnienia na manometrze. Pomiar przeprowadzić przy zastosowaniu osłony ochronnej.

11. Skuteczność gaśnicza piany. Piana otrzymana z jednego ładunku powinna ugasić 20 litrów paliwa gaźnikowego płonącego na powierzchni 1 m^2. Badanie powinno być dokonane w naczyniu z blachy stalowej o wymiarach 1×1×0,3 m.

Gaszenie należy rozpocząć po upływie dwóch minut od chwili zapalenia, z odległości co najmniej 3 m.

12. Do ładunku powinna być dołączona instrukcja podająca przejrzyście sposób ładowania gaśnicy.

b) Ładunek pianowy II (piana rzadka).

1. Objętość roztworów (kwaśnego i alkalicznego) środków chemicznych, stanowiących napełnienie gaśnicy, ustala się na 10 l (± 0,25 l).

2. Przy rozpuszczaniu suchych składników ładunku wg instrukcji ładowania, część nierozpuszczalna przy temp. 0°C nie może stanowić więcej niż 6% ogólnego ciężaru suchych składników.

3. Temperatura krzepnięcia kwaśnego i alkalicznego roztworu nie może być wyższa niż — 25°C.

4. Długość rzutu piany w dal nie może być krótsza niż 7 metrów. W czasie wyładowywania pyszczek powinien znajdować się na wysokości ok. 1 m od ziemi. Oś pyszczka powinna być ustawiona poziomo.

Długość rzutu należy mierzyć od wylotu pyszczka do punktu stanowiącego mniej więcej środek płaszczyzny pokrytej pianą.

5. Ilość piany. Objętość piany wyrzuconej z gaśnicy przy temperaturze roztworów od + 15°C do + 25°C powinna wynosić co najmniej 30 litrów.

Pomiaru dokonuje się w naczyniu o wymiarach 50×50×60 cm, do którego wprowadza się pianę przy pomocy rury wylewowej.

6. Piana nie może posiadać własności żrących.

7. Ciężar właściwy piany nie może przekroczyć wartości 0,5 kg/litr.

8. Ciśnienie robocze i najwyższe wytworzone przez ładunek powinno być zgodne z wymaganiami technicznymi, stawianymi dla ładunku I — na pianę gęstą (punkty 9 i 10).

9. Skuteczność gaśnicza piany. Piana otrzymana z jednego ładunku powinna ugasić 20 litrów oleju gazowego, rozpalonego przy pomocy 1 litra paliwa gaźnikowego, płonącego na powierzchni 1 m^2.

Badanie powinno być dokonane w naczyniu z blachy stalowej o wymiarach 1×1×0,3 cm. Gaszenie należy rozpocząć po upływie dwóch minut od chwili zapalenia, z odległości co najmniej 3 m.

10. Do ładunku powinna być dołączona instrukcja podająca przejrzyście sposób ładowania gaśnicy.

Opakowanie, transport, przechowywanie.

1. Opakowanie. Część alkaliczna i kwaśna każdego ładunku powinny stanowić jeden pakunek. Ładunki należy pakować pojedynczo. Opakowanie części alkalicznej powinno być odporne na działanie wilgoci.

Naczynie szklane z częścią kwaśną powinno posiadać zamknięcie hermetyczne, uodpornione na działanie kwasów. Ładunek zapakowany powinien być ponadto uodporniony na działanie mechaniczne, np. przez umieszczenie w skrzynkach lub mocnych klatkach drewnianych.

Na opakowaniu ładunku powinny być umieszczone wyraźne napisy:

a) „Ładunek pianowy I — piana gęsta“ (lub „Ładunek pianowy II — piana rzadka“)

b) nazwa i adres producenta

c) miesiąc i rok produkcji

d) ostrzeżenie: „Przechowywać w suchym miejscu“

e) ostrzeżenie: „Ostrożnie. Kwasy — szkło“

f) miejsce względnie sposób otwierania opakowania.

Wewnątrz opakowania powinna być umieszczona kartka kontrolna dla ewentualnej reklamacji.

Opakowanie transportowe zawiera 10 ładunków opakowanych zgodnie z powyższymi wymaganiami, umieszczonych w skrzynce (klatce drewnianej), na której powinny się znajdować napisy takie, jak na opakowaniu każdego ładunku (punkty a do f).

2. Transport ładunków powinien się odbywać w sposób przyjęty dla szkła i kwasów.

3. Przechowywanie ładunków powinno się odbywać w miejscach suchych i nienarażonych na działanie aktywnych gazów lub par.

31

ZARZĄDZENIE KOMENDANTA GŁÓWNEGO STRAŻY POŻARNYCH

z dnia 1 grudnia 1952 r.

w sprawie wprowadzenia szkolenia uzupełniającego w Oficerskiej Szkole Pożarniczej dla personelu technicznego komend terenowych.

W uzupełnieniu § 5 zarządzenia z dnia 23 listopada 1951 r. w sprawie tymczasowej organizacji szkolenia pożarniczego (Dz. Z. i R. K. G. Nr 2 poz. 31 z 1951 r.) ustalam:

§ 1.

W celu podniesienia kwalifikacji zawodowych pracowników komend terenowych do wykonywania zawodu pożarniczego wprowadzam w Centralnej Oficerskiej Szkole Pożarniczej szkolenie pracowników terenowych komend straży pożarnych na kursach uzupełniających.

§ 2.

Absolwent szkolenia wymienionego w § 1 uzyskuje uprawnienie, jakie daje ukończenie Centralnej Oficerskiej Szkoły Pożarniczej, pod warunkiem posiadania przez niego ukończonej szkoły podoficerów pożarnictwa, względnie długoletniej praktyki w zawodzie pożarniczym.

§ 3.

W wypadku, gdy kandydat, który ukończył szkolenie podane w § 1., nie posiada ukończonej podoficerskiej szkoły pożarniczej lub dłuższej praktyki zawodowej — Komendant Główny Straży Pożarnych na wniosek Komendanta Centralnej Oficerskiej Szkoły Pożarniczej orzeka, czy kwalifikacje zawodowe kandydata są wystarczające do zaliczenia jako ukończenia oficerskiej szkoły pożarniczej oraz jakie przeszkolenie fachowe dodatkowe absolwent musi ukończyć w celu zdobycia tych kwalifikacji.

§ 4.

Wnioski, o których mowa w § 3, Komendant Centralnej Oficerskiej Szkoły Pożarniczej opiera na opinii przedstawionej mu przez komisję egzaminacyjną na kursie uzupełniającym.

Komendant Główny: *J. Kwiatkowski*

Z-ca Komendanta Głównego do spraw pol-wych.: *A. Michalak*

32

ROZKAZ KOMENDANTA GŁÓWNEGO STRAŻY POŻARNYCH

z dnia 25 listopada 1952 r.

w sprawie wprowadzenia Zakładowej Normy Nr ZN/ oż. — 31080 Ogólne warunki odbioru technicznego prototypów sprzętu pożarniczego.

Zatwierdzam i wprowadzam do użytku służbowego komend straży pożarnych, szkół pożarniczych, inspektorów ochrony ppoż. terenowych i zakładowych straży pożarnych zakładową normę Nr ZN/Poż. — 51080 „Ogólne warunki odbioru technicznego prototypów sprzętu pożarniczego".

Komendant Główny: *J. Kwiatkowski*

Z-ca Komendanta Głównego do spraw pol-wych.: *A. Michalak*

Zakładowa Norma
ZN
Poż. — 51080

OGÓLNE WARUNKI ODBIORU TECHNICZNEGO PROTOTYPÓW SPRZĘTU POŻARNICZEGO

1. WSTĘP

1. 1. Przedmiot normy.

Przedmiotem normy są przepisy, dotyczące zgłoszenia i zatwierdzenia prototypów sprzętu pożarniczego.

1. 2. Określenia.

1. 2. 1. Pod pojęciem prototypu sprzętu pożarniczego rozumie się wzór, mający stanowić podstawę do uruchomienia produkcji tego sprzętu.

1. 2. 2. Zatwierdzenie prototypu jest równocześnie stwierdzeniem, iż sprzęt pożarniczy według wzoru

prototypowego, odpowiadać będzie wymaganiom technicznym, stawianym dla tego sprzętu.

1. 3. Ogólne zasady zgłaszania prototypów sprzętu pożarniczego.

1. 3. 1. Instytucją uprawnioną do wydawania orzeczeń zatwierdzających względnie odrzucających prototypy sprzętu pożarniczego, jest Komenda Główna Straży Pożarnych.

1. 3. 2. Przystąpienie do badań prototypu następuje po złożeniu (przez zakład produkcyjny) wniosku do Komendy Głównej Straży Pożarnych o wydanie orzeczenia co do wartości przedstawionego prototypu dla celów ochrony przeciwpożarowej.

1. 3. 3. Do pisemnego wniosku muszą być załączone:

a) 3 egz. opisu budowy i działania zgłoszonego sprzętu,

b) 3 egz. rysunków, obrazujących wszystkie szczegóły konstrukcji sprzętu,

c) 3 fotografie prototypu, formatu 18×24,

d) 3 egz. instrukcji o sposobie użycia sprzętu,

e) zaświadczenie instytucji kierującej dystrybucją sprzętu pożarniczego o celowości uruchomienia produkcji zgłaszanego sprzętu.

1. 3. 4. Zakład produkujący sprzęt pożarniczy obowiązany jest przedstawić do badań 3 identyczne egz. prototypowe zgłaszanego sprzętu.

Wykonanie egz. protypowych musi być całkowicie zgodne z przedstawionym wg 1. 3. 3. opisem i rysunkami.

1. 3. 5. Zależnie od decyzji Komendy Głównej Straży Pożarnych zakład przedstawia egzemplarze prototypowe, albo na miejscu w zakładzie produkcyjnym, albo przesyła je do miejsca wskazanego przez Komendę Główną Straży Pożarnych, dla przeprowadzenia badań.

1. 3. 6. W wypadku nieposiadania przez zakład zgłaszający prototyp, koniecznych do przeprowadzenia badań urządzeń, próby i badania mogą być przeprowadzone na zlecenie zgłaszającego w odpowiednich instytutach badawczych lub w innych dysponujących właściwymi urządzeniami zakładach, jakie wskaże Komenda Główna Straży Pożarnych.

1. 3. 7. Komenda Główna Straży Pożarnych może rozszerzyć swoje wymagania, określając je w szczegółowych warunkach odbioru technicznego prototypu, ustalonych dla poszczególnych rodzajów sprzętu.

2. BADANIA I PRÓBY

2. 1. Przygotowanie prób.

2. 1. 1. Przygotowanie prób ustalonych przez Komendę Główną Straży Pożarnych należy do obowiązków zakładu zgłaszającego prototyp. W tym celu zakład stawia do dyspozycji potrzebne do badań urządzenia, obsługę, ewentualnie środki gaśnicze, materiały palne itp.

2. 1. 2. Jeżeli przeprowadzone badania pociągają za sobą zniszczenie prototypu, Komenda Główna Straży Pożarnych może zażądać dostarczenia dodatkowych wzorów.

2. 2. Zasady przeprowadzenia badań i prób.

2. 2. 1. Badania i próby obejmują:

a) rozpatrzenie wniosków wraz z załącznikami wg 1. 3. 3.

b) badanie konstrukcji i wykonania sprzętu

c) próby działania sprzętu.

2. 2. 2. Rozpatrzenie wniosków polega na stwierdzeniu spełnienia postanowień zawartych w pkt. 1. 3. 3. i 1. 3. 4. niniejszej normy.

2. 2. 3. Badanie konstrukcji i wykonania sprzętu polega na stwierdzeniu zgodności rozwiązania konstrukcyjnego i sposobu wykonania prototypu z wymaganiami technicznymi odnośnej normy, a w wypadku jej braku obowiązujących dla danego rodzaju sprzętu warunków technicznych. W ocenie przydatności rozwiązania konstrukcyjnego i wykonania danego rodzaju sprzętu, Komenda Główna Straży Pożarnych kieruje się ponadto następującymi względami:

a) prostotą konstrukcji, gwarantującą niezawodność działania sprzętu,

b) starannym wykonaniem sprzętu,

c) właściwym doborem materiałów.

W wypadku konieczności uzyskania przewidzianych wymaganiami technicznymi danych, których z przyczyn wymienionych w punkcie 1, 3. 6. lub innych poważnych przyczyn technicznych uzyskać podczas badania nie można, zakład zgłaszający prototyp po uzyskaniu tych danych w myśl p. 1. 3. 6. obowiązany jest dostarczyć je na piśmie Komendzie Głównej Straży Pożarnych.

2. 2. 4. Próby działania sprzętu zostają przeprowadzone według wymagań technicznych odnośnej normy, a w wypadku jej braku obowiązujących dla danego rodzaju sprzętu warunków technicznych. Próby te mają na celu stwierdzenie skuteczności działania w warunkach stosowania sprzętu w praktyce.

2. 2. 5. Badania i próby przeprowadzają rzeczoznawcy Komendy Głównej Straży Pożarnych ewentualnie w obecności przedstawicieli instytucji prowadzącej dystrybucję danego rodzaju sprzętu oraz przedstawicieli zakładu zgłaszającego prototyp do odbioru technicznego.

3. OCENA WYNIKÓW BADAŃ I PRÓB

3. 1. Komenda Główna Straży Pożarnych po rozpatrzeniu wniosku wg 2. 2. 1. oraz na podstawie oględzin przedstawionego prototypu postanawia, czy mają być

prowadzone dalsze badania i próby, czy prototyp ma być odrzucony.

3. 2. Protokół odbioru technicznego.

Rzeczoznawcy Komendy Głównej po ukończeniu badań i prób wg p. 2. sporządzają protokół odbioru technicznego przedstawionego prototypu.

Protokół odbioru technicznego powinien zawierać:

a) datę i miejsce przeprowadzenia odbioru,

b) przedmiot odbioru

c) podstawę przeprowadzenia odbioru

d) imienny wykaz osób uczestniczących w odbiorze

e) szczegółowy opis techniczny uwzględniający stronę konstrukcyjną i materiałową prototypu

f) opis oraz ewentualne dane liczbowe przeprowadzonych badań technicznych i prób działania

g) stwierdzenie dostrzeżonych braków, wad i zastrzeżeń oraz ewentualnie konieczność i sposoby ich usunięcia

h) wniosek o zatwierdzenie względnie niezatwierdzenie odbieranego prototypu.

3. 2.1. Jeżeli załączony do wniosku o odbiór wg 1. 3. 3. opis techniczny uwzględnia w wystarczający sposób opis budowy (konstrukcji i materiału) zgłoszonego sprzętu, protokół odbioru technicznego może nie zawierać danych wg p. 3. 1. e. W takim wypadku kopia nadesłanego przez zakład opisu technicznego musi stanowić załącznik do protokółu.

3. 3. Zatwierdzenie prototypu.

3. 3.1. Jeżeli przedstawiony do odbioru prototyp spełnia określone odnośną normą bądź warunkami technicznymi, wymagania techniczne — na co wskazują badania i próby wymienione i opisane w protokóle wg 3. 1., Komenda Główna Straży Pożarnych powiadamia pisemnie zakład oraz instytucję rozprowadzającą sprzęt, o zatwierdzeniu prototypu, jako wzoru, na podstawie którego może być uruchomiona produkcja.

3. 3. 2. Jeżeli protokół odbioru technicznego zawiera zastrzeżenia obniżające bądź dyskwalifikujące przydatność sprzętu w ochronie ppoż., Komenda Główna powiadamia pisemnie zakład produkcyjny oraz instytucję rozprowadzającą sprzęt o konieczności usunięcia braków, bądź dokonania uzupełnień.

Zakład produkcyjny obowiązany jest po usunięciu braków, bądź dokonaniu uzupełnień ponownie przedstawić prototyp względnie jego części do zatwierdzenia.

Komenda Główna decyduje, czy i jakie mają być przeprowadzone badania techniczne i próby w stosunku do poprawionych prototypów.

3. 3. 3. Jeżeli przeprowadzone podczas odbioru badania i próby wskazują na możliwości powstania po upływie dłuższego czasu odchyleń od wyników uzyskanych w czasie oględzin, badań i prób, np. wskutek powolnych procesów chemicznych (korozja, rozkład chemiczny itp.), Komenda Główna kwalifikuje prototyp jako wzór do uruchomienia produkcji wyłącznie na określony przeciąg czasu.

Równocześnie Komenda Główna poleca zakładowi produkcyjnemu prowadzenie bieżąco obserwacji i ewentualnych prób, celem zebrania materiału doświadczalnego, pozwalającego na usunięcie dostrzeżonych w trakcie produkcji niedociągnięć.

3. 3. 4. Zakład produkujący sprzęt wg zatwierdzonego wzoru obowiązany jest powiadomić Komendę Główną Straży Pożarnych o każdym zamierzeniu wprowadzenia jakichkolwiek zmian konstrukcyjnych bądź materiałowych, wynikłych z chęci podniesienia jakości bądź przydatności danego sprzętu.

Zależnie od rodzaju tych zmian, Komenda Główna Straży Pożarnych postanawia, czy wymagają one dokonania pełnego odbioru technicznego, czy też badania prototypu na te właściwości, że względu na które proponowane są zmiany.

3. 3. 5. Zatwierdzone prototypy (3 sztuki) Komenda Główna Straży Pożarnych oznacza swoją cechą.

3. 3. 6. Komenda Główna Straży Pożarnych może unieważnić zatwierdzenie prototypu, kierując się względami celowości kontynuowania dalszej produkcji, bądź wykorzystując możliwość przejścia na ulepszony typ danego sprzętu.

3. 3. 7. Egzemplarze prototypowe wraz z dokumentacją znajdują się w:

1. Komendzie Głównej Straży Pożarnych
2. Zakładzie produkcyjnym
3. Instytucji rozprowadzającej sprzęt.

Redakcja i Administracja: Komenda Główna Straży Pożarnych.

Stł.-1. Zam. 1732. Druk sat., kl. VII, 60 g. A-1: 3000 egz. 3-B-30125